

Amanda Kvik

PLAVO JE ZA SREĆU

Prevela Maja Kostadinović

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Za Ketrin Džons:
Prijateljstvo je izvor nepresušne radosti.

I za Rajlija i Ferda – više nisu s nama, ali nisu zaboravljeni – kao i za sva druga bića, velika i mala, koja daju novu dimenziju našim životima dok su sa nama.

Prolog

Čuvar je odložio sveću i otvorio staru knjigu u kožnom povezu. Pažljivo je okretao krhke stranice dok nije stigao do odlomka koji je tražio.

... Priča se da se tajno sastaju u gluvo doba noći kako bi obavljali svoje neobične rituale. Prema nekim glasinama, upućenici obožavaju zmijokosu Gorgonu. Drugi tvrde da se oni okupljaju kao poslušnici oko gospodara koji poseduje Meduzinu moć da pretvara ljude u kamen.

Gospodareva je sposobnost navodno čudna i užasna vrsta magije. Nakon što svoje žrtve dovede u dubok hipnotički trans, izdaje im naređenja, a kada ih pusti iz transa, oni ih bespogovorno izvršavaju.

Prava je misterija to što se žrtve uopšte ne sećaju uputstava dobijenih dok su bile u transu.

Veruje se da gospodarevu moć znatno uvećavaju sile neobičnog dragog kamena koji nosi.

Na dragulju je ugraviran jezivi lik Meduze, ispod čijeg se presečenog vrata nalazi urezan štap. Veruje se da on predstavlja magični štapić kojim gospodar kulta izaziva trans.

Izrezbareni dragulj sličan je oniksu, samo što njegovi naizmenični prstenovi blistaju vrlo čudnim i retkim nijansama plave boje, umesto crne i bele. Tamnoplavi spoljašnji sloj toliko je taman da je skoro crn. On uokviruje Meduzin lik, urezan u svetliji sloj dragulja, čija nijansa plave podseća na fin, bled safir.

Zlatna narukvica u koju je kamen postavljen ima brojne šupljine koje tvore šaru u obliku prepletenih zmija.

Amanda Kvik

Gospodara se silno plaše u ovim krajevima. Tokom kultnih obreda on skriva svoj identitet pod ogrtačem s kapuljačom. Niko mu ne zna ime, ali dragulj s urezanim likom Gorgone i štapa njegov je amblem i pečat. Veruje se da je to izvor njegove moći.

Rečeno mi je da je dragi kamen poznat pod imenom Plava meduza.

Prvo poglavlje

Tobajas je posmatrao Laviniju kako se penje uz stepenice kuće broj 7 u Klermont lejnu i odmah je znao da nešto nije u redu. Ispod širokog oboda modernog šešira, njeno lice, za njega oduvek izvor nepresušne fascinacije, otkrivalo je znake čudne, zamišljene napetosti.

Prema njegovom iskustvu, istina ograničenom, Lavinija se retko brinula zbog problema ili prepreka. Obično bi odmah kretala u akciju. *Suviše brzo*, po njegovom mišljenju. *Nesmotreno* i *brzopleto* su reči koje su mu padale na pamet.

Posmatrao ju je s prozora malog, udobnog salona, dok mu se svaki mišić napinjao u iščekivanju predstojeće bitke. Nije imao strpljenja za predosećanja i slične metafizičke budalaštine, ali je verovao svojoj slutnji, posebno kada je u pitanju njegova nova partnerka i ljubavnica. Lavinija je zaista izgledala potreseno. Poznavao ju je dovoljno dobro da bi znao da veoma teško gubi prisebnost.

„Gospođa Lejk je stigla kući“, rekao je, bacivši pogled preko ramena ka kućepaziteljki.

„Bilo je i vreme.“ Uz uzdah olakšanja, gospođa Čilton spustila je poslužavnik sa čajem i žurno se uputila k vratima. „Mislila sam da nikada neće stići. Idem da joj pomognem da skine kaput i rukavice. Sigurno će želeći da sipa čaj gostima. Verovatno će joj i samoj prijati jedna šoljica.“

Po izrazu lica koji je nazirao u senci šešira, Tobajas je imao osećaj da je Laviniji potrebniija čašica šerija koji je čuvala u radnoj sobi. Međutim, lekovita doza alkohola moraće da sačeka.

Najpre se mora pozabaviti gostima koji je čekaju u sobi za posete.

Lavinija je zastala na ulaznim vratima, preturajući po velikoj tašni u potrazi za ključevima. Sada je jasno video znakove napetosti oko njenih lepih očiju.

Šta se, dođavola, dogodilo?

Tokom afere s ubistvima u galeriji voštanih figura pre nekoliko nedelja činilo mu se da ju je prilično dobro upoznao. Laviniju nije bilo lako uznemiriti, izbaciti iz takta ili uplašiti. U stvari, tokom svoje povremeno opasne detektivske karijere upoznao je vrlo malo ljudi bilo kog pola koji su u stanju da zadrže takvu pribranost u opasnim situacijama kao Lavinija Lejk.

Potrebno je nešto zaista dramatično da izazove takvo nespokojstvo u njenim očima. Trnci nemira koji su mu prostrujali kroz telo delovali su poražavajuće na njegovu strpljivost i raspoloženje, od kojih ni jedno nije bilo baš na zavidnom nivou u ovom trenutku. Pozabaviće se novonastalom situacijom čim se nađe nasamo s Lavinijom.

Nažalost, to neće biti tako brzo. Ispostavilo se da su joj gosti raspoloženi za dug razgovor. Tobajas nije mario ni za jedno od njih. Visok, otmeno vitak i moderno odeven gospodin, doktor Hauard Hadson, predstavio se kao stari porodični prijatelj.

Njegova supruga, Selest, jedna je od onih izuzetno privlačnih žena koje su i te kako svesne svog uticaja na muške pripadnike vrste i nimalo ne oklevaju da svoju obdarenost koriste za manipulaciju. Blistavu plavu kosu skupila je visoko na glavi, a imala je oči boje letnjeg neba. Nosila je tananu haljinu od muslina s majušnim ružičastim ružama, ukrašenu roze i zelenim trakama. Na tašni joj je visila mala lepeza. Tobajas je smatrao da haljina ima suviše dubok izrez za tako prohladan dan ranog proleća, ali bio je skoro siguran da je taj dekolte pažljivo proračunata Selestina odluka.

Za dvadeset minuta koje je proveo s ovim parom, došao je do dva nepokolebljiva zaključka. Prvo, doktor Hauard Hadson je šarlatan. Drugo, Selest je ovejana pustolovka. Međutim, smatrao je da bi valjalo da zadrži svoje mišljenje za sebe. Sumnjao je u to da bi ga Lavinija rado čula.

„Toliko se radujem što ću ponovo videti Laviniju“, oglasio se Hadson sa stolice u koju se ležerno zavalio. „Prošlo je nekoliko godina od našeg poslednjeg susreta. Silno želim da je upoznam s mojom dragom Selest.“

Plavo je za sreću

Hadson je posedovao raskošan, zvučan glas školovanog glumca. Dubok i vibrantan, poput dobro naštimovanog instrumenta. Taj glas je igrao Tobajasu po nervima, ali morao je priznati da nekako neprimodno privlači pažnju.

Hadson je izgledao izuzetno moderno u izvrsno skrojennom tamno-plavom sakou, prugastom prsluku i plisiranim pantalonama. Mašnu na marami* oko vrata vezao je tako pažljivo i neobično, da je Tobajas pomislio kako bi njegov zet, Entoni, bio zadržan. Sa dvadeset jednom godinom, Entoni se nalazio u uzrastu kada mladići posebno obraćaju pažnju na takve stvari. Nesumnjivo bi odobrio i neobične zlatne kuglice koje su visile kao ukras na Hadsonovom satu.

Tobajas je u sebi izračunao da doktor ima oko četrdeset pet godina. Hadsona su krasile upečatljive, lepo izvajane crte muškarca za kojim se žene okreću bez obzira na njegove godine. Gusta tamnobraon kosa bila mu je upadljivo prošarana srebrnim vlasima, a odeću je nosio s autoritetom i samopouzdanjem koji bi čak i Bramelu služili na čast u vreme njegovog najvećeg društvenog uspona.

„Hauarde.“ Napetost je iščezla iz Lavinijinih zelenih očiju i ona je kliznula u sobu za posete. Ispružila je obe ruke u činu nepogrešive i oduševljene dobrodošlice. „Oprostite mi što kasnim. Bila sam u kupovini u Ulici Pal Mal i pogrešno sam procenila vreme i gužvu u saobraćaju.“

Tobajas je bio fasciniran promenom koja joj se desila u proteklih par minuta. Da nije letimično uhvatio njen izraz lica dok se pela uz stepenice, ne bi nikada pretpostavio da je uznemirena.

Iznerviralo ga je što je samo jedan pogled na doktora Hauarda Hadsona imao tako okrepljujući uticaj na njeno raspoloženje.

„Draga Lavinija.“ Hauard je ustao i prihvatio njene šake svojim dugačkim, negovanim prstima, blago ih stisnuvši. „Nemam reči da opišem koliko mi je drago što vas opet vidim posle toliko vremena.“

Tobajasa obuze novi talas uznemirujuće, mada neobjašnjive, nelagodnosti. Hadsonova najupečatljivija karakteristika, osim zapanjujućeg glasa, bile su njegove oči. Neobična kombinacija smeđe i zlatne boje davala je tom pogledu efekat ubedljivosti.

* Reči *marama* i *kravata* u ovom prevodu upotrebljene su kao sinonimi jer se odnose na muški komad garderobe koji se u XIX veku nosio kao preteča moderne kravate. To je bila obično bela muška marama koja se vezivala napred u mašnu ili čvor. (Prim. prev.)

I glas i pogled sigurno su vrlo korisni u njegovoj profesiji, pomislio je. Doktor Hauard Hadson bavio se takozvanom naukom o hipnozi.

„Bilo mi je tako drago kada sam juče dobila vašu poruku“, reče Lavinija. „Nisam znala da ste u Londonu.“

Hadson se osmehnuo. „Naprotiv, ja sam se oduševio kada sam saznao da ste vi u gradu. Zamislite moje iznenađenje, draga. Poslednje što sam čuo bilo je da ste otišli s nećakom u Italiju da budete družbenice dame po imenu gospođa Andervud.“

„Naši planovi su se neočekivano izmenili“, odvrtila je Lavinija glatko. „Emelin i ja smo, zbog izvesnih okolnosti, morale da se vratimo u Englesku ranije nego što smo očekivale.“

Tobajasa je podigao obrve kada je čuo tu ublaženu izjavu, ali je mudro ćutao.

„Pa, to je svakako srećna okolnost što se mene tiče.“ Hauard joj je još jednom prijateljski stisnuo šake i pustio ih. „Dozvolite mi da vam predstavim svoju suprugu, Selest.“

„Drago mi je, gospođo Lejk“, promrmljala je Selest milozvučnim glasom. „Hauard mi je toliko pričao o vama.“

Tobajasa je nakratko zabavljalo njeno držanje. Skoro teatralno graciozan naklon Selestine glave nije sakrio hladno procenjivanje u njenim lepim očima. Video je kako ceni, odmerava i donosi sud. Bilo je očigledno da je istog trenutka otpisala Laviniju kao nekoga ko je potpuno nebitan i ne predstavlja pretnju.

Prvi put te večeri osetio je razdražanost. Uvek je greška otpisati Laviniju.

„Ovo je zaista pravo zadovoljstvo.“ Lavinija je sela na sofu, namestila nabore na haljini boje šljive i podigla čajnik. „Nisam znala da se Hauard oženio, ali mi je drago što to čujem. Suviše je dugo bio sam.“

„Nisam imao izbora“, uveravao ju je Hauard. „Jedan pogled na moju predivnu Selest, pre godinu dana, i sudbina mi je bila zapečaćena. Osim što mi je divna supruga i družbenica, pokazalo se da je prilično vična vođenju svojih poslova i podsetnika za sastanke. Zapravo, ne znam kako bih se sada uopšte snašao bez nje.“

„Laskate mi, gospodine.“ Selest je spustila trepavice i nasmešila se Laviniji. „Hauard pokušava da me poduči veštini hipnoze, ali plašim se

da nemam talenta za tu nauku.“ Prihvatila je tacnu sa šoljom. „Razumela sam da je moj suprug bio drag prijatelj vaših roditelja?“

„Zaista je tako.“ Preko Lavinijinog lica prelete čežnjiv izraz. „Nekada je bio čest gost u našem domu. Ne samo što je mojim roditeljima bio izuzetno drag, već su sebe ubrajali u njegove najveće obožavaoce. Otac mi je više puta rekao kako smatra Hauarda najboljim hipnotizerom kojeg je ikada upoznao.“

„Smatram to velikim komplimentom“, rekao je Hauard skromno. „Vaši roditelji su i sami bili vrlo vični toj veštini. Uvek sam ih zadivljeno posmatrao. Svako od njih imao je jedinstven stil, a oboje su postizali zapanjujuće rezultate.“

„Suprug mi je rekao da ste izgubili roditelje na moru pre skoro deset godina“, tiho reče Selest. „I da ste iste godine izgubili muža. To su sigurno bila teška vremena za vas.“

„Da.“ Lavinija je sipala čaj u još dve šolje. „Ali moja nećaka, Emelin, došla je da živi sa mnom pre šest godina i veoma nam je lepo zajedno. Žao mi je što nije tu ovog popodneva da je upoznate. Otišla je s prijateljima na predavanje o spomenicima i fontanama Rima.“

Selest je uspeła da sklopi izraz učtive simpatije. „Zar ste vaša nećaka i vi same na svetu?“

„Ne mislim da smo same“, žustro uzvratila Lavinija. „Imamo jedna drugu, znate.“

„Ipak, samo vas je dve. Dve žene same na svetu.“ Selest uputi jedan skriven pogled Tobajasu. „Iz iskustva znam da je za ženu uvek teško i neprikladno biti bez saveta i snage muškarca na kojeg se može osloniti.“

Tobajas samo što nije ispustio šoljicu i tacnu koje mu je Lavinija upravo dodala. Nije ga uzdrimala Selestina potpuno netačna procena Lavinijinih i Emelininih ličnih sredstava i sposobnosti, već činjenica da se na par sekundi mogao zakleti da ta žena namerno flertuje s njim.

„Emelin i ja se sasvim dobro snalazimo, hvala vam“, odvrtila je Lavinija s neočekivanom oštrinom u glasu. „Molim vas, budite pažljivi, Tobajase, prosućete čaj.“

Uhvatio je njen pogled i shvatio da učtivim manirima prikriva razdraženost. Upitao se šta li je ovog puta uradio. Koliko je mogao ustanoviti, njihov odnos kao da je naglo skakao od provocirajućeg ka strasnom, s vrlo malo međugre. Nijedno od njih još se nije osećalo sasvim

opušteno u vatrenoj aferi koja se među njima razbuktala. Ali jedno je mogao reći sa sigurnošću: nikada im nije bilo dosadno.

Iz njegovog ugla, to i nije bila baš srećna okolnost. Bilo je situacija kada bi dao sve za nekoliko dosadnih trenutaka s Lavinijom. Tako bi dobio priliku da dođe do daha.

„Oprostite mi, Lavinija“, reče Hauard glasom čoveka koji upravo počinje osetljivu temu. „Ne mogu da ne primetim kako se više ne bavite svojom profesijom. Jeste li, možda, napustili veštinu hipnoze zbog slabog tržišta ovde u Londonu? Znam kako je teško privući odgovarajuću klijentelu kada nekome nedostaju društvene veze.“

Na Tobajasovo iznenađenje, pitanje kao da je zateklo Laviniju. Blagi trzaj njenog tela učinio je da joj šoljica u ruci zadrhti. Ali odmah se povratila.

„Upustila sam se u drugu karijeru iz brojnih razloga“, bodro je uzvratila. „Iako je potražnja za hipnoterapijom i dalje velika, konkurencija je žestoka i, kao što ste приметili, nije lako privući ekskluzivnu klijentelu ako čovek nema odgovarajuće veze i preporuke u visokom društvu.“

„Shvatam.“ Hauard je mrko klimnuo. „U tom slučaju, Selest i ja ćemo imati mnogo posla. Neće mi biti lako da ovde uspostavim novu praksu.“

„Gde ste radili do sada?“, upita Tobajas.

„Proveo sam nekoliko godina u Americi, putujući i držeći predavanja o hipnozi. Međutim, pre nešto više od godinu dana uzeo sam se domovine i vratio u Englesku.“

Selest ga ozareno pogleda. „Upoznala sam Hauarda prošle godine u Batu. Tamo je izgradio veoma uspešnu praksu, ali smatrao je da je pravo vreme za dolazak u London.“

„Nadam se da ću ovde otkriti više zanimljivih i neobičnih slučajeva“, objašnjavao je Hauard ozbiljnim glasom. „Većina mojih klijenata u Batu, pa i drugde u Americi, želi tretmane za uobičajene tegobe. Reumatizam, ženska histerija, problemi sa spavanjem i slično. To su sve zabrinjavajuća stanja za pacijente, naravno, ali meni su prilično dosadna.“

„Hauard namerava da sprovede istraživanje i da vrši eksperimente iz oblasti hipnoze.“ Selest je osmotrila svog supruga s obožavanjem. „Zaista, posvetio se otkrivanju svih koristi i primena ove nauke. Nada se da će napisati knjigu na tu temu.“

Plavo je za sreću

„Da bih to uspešno postigao, moram pregledati pacijente sa egzotičnijim nervnim poremećajima od onih s kojima se srećem u unutrašnjosti“, zaključio je Hauard.

Lavinijine oči zaikriše entuzijazmom. „Veoma uzbudljiv i divljenja vredan cilj. Krajnje je vreme da se nauči hipnoze oda dužno poštovanje.“ Dobacila je Tobajasu značajan pogled. „Kunem se da veliki broj loše informisanih ljudi i dalje veruje kako su hipnotizeri sve sami šarlatani i nadržilekari najgore vrste.“

Tobajas je ignorisao žaoku i popio gutljaj čaja.

Hadson je teško uzdahnuo i odmahnuo glavom uz ozbiljan izraz lica. „Nažalost, moram priznati da ima previše prevaranata u našoj profesiji.“

„Samo će napredak nauke obeshrabriti takve pokušaje“, objavila je Lavinija. „Istraživanje i eksperimentisanje upravo je ono što nam je potrebno.“

Selest je ispitivački pogleda. „Veoma me interesuje priroda vaše nove karijere, gospođo Lejk. Retke su profesije dostupne damama.“

„Ja saradujem sa gospodom koja želi da obavim privatnu istragu za njih.“ Spustila je šoljicu na tacnu. „Mislim da su mi tu negde vizitkarte.“ Nagnula se preko rukonaslona od sofe i otvorila malu fioku od stola. „Ah da, evo ih.“

Izvadila je dve male, bele kartice iz fioke i dodala po jednu Hauardu i Selest.

Tobajas je tačno znao šta piše na njima.

PRIVATNA ISTRAGA DISKRECIJA ZAGARANTOVANA

„Vrlo neobično“, reče Selest prilično zbunjena.

„Fascinantno.“ Hauard je stavio vizitkardu u džep i namrštio se, očigledno zabrinut. „Ali moram reći da mi je žao što ste odustali od svoje prakse. Imate veliki dar za hipnozu, draga moja. Vaša odluka da prominite karijeru pravi je gubitak za profesiju.“

Selest je zamišljeno osmotrila Laviniju. „Da li vas je samo strah od konkurencije naveo da odbacite nauku?“

Da nije posmatrao Laviniju, pomisli Tobajas, promakla bi mu pometenost koja joj se na trenutak pojavila u očima i odmah nestala. Ne bi

primetio ni kako joj se stežu sitni vratni mišići. Mogao se zakleti da je progutala pljuvačku pre nego što je odgovorila na pitanje.

„Dogodio se... neprijatan incident s jednim klijentom“, odvrtila je neutralnim glasom. „A i prihodi nisu bili takvi da se poželeti mogu. Teško je naplaćivati visoke honorare u unutrašnjosti, sigurna sam da to znate. Osim toga, imala sam u vidu i Emelininu budućnost. Kada je završila školu, smatrala sam da je vreme da stekne uglađenost. Uvek sam govorila kako ništa toliko ne doprinosi eleganciji i prefinjenosti kao putovanje u inostranstvo. Kada je, uz sve to, stigla i ponuda gospođe Andervud da provedemo sezonu u Rimu, pomislila sam kako je najbolje da je prihvatim.“

„Shvatam.“ Hauard nije skidao oka s njenog lica, blago okrenutog u stranu. „Moram priznati da sam čuo glasine o nekim neprijatnostima u tom malom selu na severu. Nadam se da vas to nije previše omelo?“

„Ne, ne, naravno da nije“, nekako prebrzo odgovori Lavinija. „Radi se o tome da sam po povratku iz Italije bila prosto inspirisana da se oprobam u ovom novom poduhvatu i otkrila sam da je posao baš po mom ukusu.“

„To je svakako neobično zanimanje za jednu damu.“ Selest radoznalo pogleda u Tobajasa. „Pretpostavljam da vi odobravate novu profesiju gospođe Lejk, gospodine?“

„Uveravam vas da me progone trenuci krajnje sumnje i duboke nezvesnosti povodom tog pitanja“, odvratio je Tobajas sarkastično. „Da ne pominjem brojne besane noći.“

„Gospodin Marč vas zadirkuje.“ Lavinija ga ošinu pogledom. „Nije u poziciji da ne odobrava. Zapravo, ponekad preuzima ulogu mog pomoćnika.“

„Vašeg *pomoćnika*?“ Selestine oči razrogačiše se od šoka. „Pokušavate da mi kažete da ste mu vi *poslodavac*?“

„Ne baš“, odvratio je Tobajas blago. „Pre će biti da sam nešto poput partnera.“

Ni Selest ni Hauard kao da nisu čuli ovu ispravku. Oboje su zapanjeno zurili u njega.

Hauard trepnu. „Pomoćnik, kažete?“

„Partner“, ponovi Tobajas odlučno.

Plavo je za sreću

„Tu i tamo angažujem Tobajasove usluge, na ponekom slučaju.“ Lavinija nehajno mahnu rukom. „Kad god mi je potrebna njegova specifična stručnost.“ Slatko se nasmešila Tobajasu. „Verujem da je vrlo zadovoljan dodatnom zaradom. Zar ne, gospodine?“

Ovaj razgovor je crpeo njegovo strpljenje. Vreme je da je podseti kako nema samo ona zube.

„Ovo *partnerstvo* me ne privlači samo zbog novca“, uveravao ju je. „Moram priznati da sam otkrio nekoliko dodatnih, izuzetno priyatnih prednosti uz to.“

Imala je dovoljno uljudnosti da pocrveni, ali, kao što je mogao pretpostaviti, nije popustila. Okrenula se ka svojim gostima s nevinim osmehom na licu.

„Naš sporazum omogućava gospodinu Marču da vežba logično i deduktivno zaključivanje. Smatra da je posao mog pomoćnika veoma stimulativan. Zar nije tako, gospodine?“

„Zaista jeste“, odvratio je Tobajas. „Zapravo, mogu reći da mi je naša saradnja omogućila najstimulativnije vežbe koje sam poslednjih godina imao, gospođo Lejk.“

Lavinija je suzila kapke u nemoj opomeni. Zadovoljno se osmehnuo i uzeo jedan kolač sa džemom od ribizla koje je domaćica stavila na poslužavnik. Gospođa Čilton čini čuda s tim ribizlama, pomislio je.

„Veoma fascinantno.“ Selest je proučavala Tobajasa preko ruba svoje šoljice. „Kakva je priroda vaše specifične stručnosti, gospodine Marč?“

„Gospodin Marč je veoma vešt u čeprkanju informacija iz izvesnih izvora koji meni nisu lako dostupni“, rekla je Lavinija pre nego što je Tobajas uspeo da odgovori. „Gospoda mogu da se raspituju na izvesnim mestima gde dama ne bi bila dočekana s dobrodošlicom, ako me razumete.“

Razumevanje osvetli Hauardovo lice. „Kakav izvanredan sporazum. Pretpostavljam da se nov posao pokazao unosnijim od starog, Lavinija?“

„Može biti prilično profitabilan.“ Lavinija je diskretno zastala. „Povremeno. Ali moram priznati da je u pogledu finansijske koristi za situaciju nepredvidiv.“

„Shvatam.“ Hauard je ponovo izgledao zabrinuto.

„Ali dosta o mojoj novoj karijeri“, odvrtila je živahno. „Recite mi, Hauarde, kada očekujete da počnete s terapijskim tretmanima na novoj adresi?“

„Biće potrebno bar mesec dana ili nešto više da se obave svi finalni dogovori oko nameštanja prostorije“, rekao je. „Zatim moram proširiti vest u određenim krugovima da sam spreman za prijem klijenata i zainteresovan samo za neobične nervne poremećaje. Ako čovek nije pažljiv, mogu ga potpuno zaokupiti dame koje traže terapiju za žensku histeriju. A, kao što sam već pomenuo, ne želim gubiti vreme na lečenje tako svakodnevnih poremećaja.“

„Razumem.“ Lavinija ga je fiksirala pogledom neobično velike zainteresovanosti. „Hoćete li davati oglase u novinama? I sama sam razmišljala o tome.“

Tobajas je zastao u pola zalogaja i spustio ostatak kolača. „Šta, dođavola? Meni nikada niste spomenuli tu zamisao.“

„Nije bitno.“ Lako je odmahнула rukom odbacivši njegovu primedbu. „Objasniću vam detalje kasnije. To je samo ideja kojom se poigravam u poslednje vreme.“

„Igrajte se nečim drugim“, posavetovao ju je i ubacio poslednji zalogaj kolača u usta.

Lavinija ga preseče pogledom.

Pretvarao se da to nije video.

Hauard je pročistio grlo. „Iskreno, mislim da neću dati oglas u novinama jer se plašim da će to samo privući obične klijente s običnim nervnim problemima.“

„Da, pretpostavljam da postoji izvestan rizik da se to dogodi.“ Lavinija je izgledala zamišljeno. „Ipak, posao je posao.“

Razgovor je skrenuo ka tajanstvenim i čisto tehničkim aspektima hipnoze. Tobajas je ponovo prišao prozoru, slušajući živahnu raspravu, ali ne učestvujući u njoj.

Imao je ozbiljne sumnje povodom čitave te priče o hipnozi. Zapravo, sve dok nije upoznao Laviniju, bio je uveren u tačnost rezultata francuskih ispitivanja ove oblasti. Istraživanje su vodili istaknuti naučnici poput doktora Frenklina i Lavoazjea. Njihovi zaključci bili su jednostavni i jasni: životinjski magnetizam ne postoji i stoga hipnoza nema naučnu osnovu. Ta praksa je obična prevara.

Spremno je prihvatio tvrdnju da je sposobnost izazivanja dubokog transa šarlatanski čin prikladan samo za zabavljanje lakovernih. Bio je spreman da prizna tek toliko da vešt hipnotizer može uticati na slaboumne individue, ali je time ovaj posao, po njegovom mišljenju, bio još sumnjiviji.

Ipak, nije se moglo poreći snažno interesovanje javnosti za hipnozu, koje nije pokazivalo znake stišavanja uprkos mišljenju mnogih lekara i ozbiljnih naučnika. Ponekad ga je uznemiravalo to što je Lavinija obučena za tu veštinu.

Hadsonovi su otišli pola sata kasnije. Lavinija je otišla do ulaznih vrata da ih isprati. Tobajas je ostao na svom mestu kraj prozora i posmatrao kako Hauard pomaže svojoj ženi da se popne u kočiju.

Lavinija je sačekala da vozilo krene pre nego što je zatvorila vrata. Kada je potom ušla u sobu za primanje, izgledala je znatno opuštenije nego pri dolasku kući. Poseta starog porodičnog prijatelja očigledno joj je umanjila napetost. Tobajas nije bio siguran kako se oseća povodom Hadsonove moći da joj podigne raspoloženje.

„Želiš li još jednu šoljicu čaja, Tobajase?“ Lavinija je ponovo sela na sofu i podigla čajnik. „Ja ću uzeti još malo.“

„Ne, hvala ti.“ Stavio je ruke iza leđa i pogledao je. „Šta se, dođavola, dogodilo dok si bila van kuće tokom popodneva?“

Trgla se na ovo pitanje. Čaj se prosuo po stolu.

„Zaboga, vidi šta sam uradila zbog tebe.“ Zgrabila je malu salvetu i počela da briše kapljice. „Šta te je, pobogu, navelo na pomisao da mi se nešto dogodilo?“

„Znala si da te gosti čekaju. Sama si ih pozvala.“

Lavinija se previše usredsredila na brisanje prolivenog čaja. „Rekla sam ti već, izgubila sam pojam o vremenu i bila je gužva u saobraćaju.“

„Lavinija, nisam kompletan idiot.“

„Dosta je bilo, gospodine.“ Bacila je salvetu u stranu i fiksirala ga mrkim pogledom. „Nisam raspoložena za tvoja ispitivanja. U stvari, uopšte nemaš prava da me ispituješ o privatnim stvarima. Tako mi svega, u poslednje vreme si počeo suviše da zvučiš kao da si mi muž.“

Nastade neprijatna tišina. Reč *muž* visila je u vazduhu između njih, ispisana vatrenim slovima.

„Mada sam, zapravo“, konačno se oglasio Tobajas potpuno bezizražajnim tonom, „običan povremeni partner, a ponekad i ljubavnik. Da li ste to hteli da kažete, madam?“

Rumenilo joj obli obraze. „Oprostite, gospodine. Ne znam šta me je spopalo. Nije trebalo to da kažem. Jedini mi je izgovor to što sam trenutno malo uznemirena.“

„To mi je jasno. Govoreći kao vaš zabrinuti, povremeni partner, smem li da pitam zašto?“

Stisnula je usne. „Flertovala je s vama.“

„Molim?“

„Selest. Flertovala je s vama. Nemojte poricati. Videla sam. Pritom nije bila naročito suptilna, zar ne?“

Bio je toliko zapanjen da mu je bilo potrebno nekoliko sekundi da shvati o čemu ona govori.

„Selest Hadson?“, ponovio je. Implikacije te optužbe odjekivale su mu u glavi. „Pa dobro, primetio sam par slabih pokušaja u tom pravcu, ali...“

Sedela je vrlo kruto, prave kičme. „Bilo je odvratno.“

Zar je Lavinija ljubomorna? Ta uzbudljiva mogućnost izazvala je u njemu pravu euforiju.

Rizikovao je da se blago osmehne. „Bilo je prilično uvežbano i zbog toga ne naročito laskavo, ali ja to ne bih nazvao odvratnim.“

„Ja bih. Ona je udata žena. Nema prava da trepće k vama na taj način.“

„Iz iskustva znam da žene sklone flertu čine to bez obzira na to da li su udate ili ne. Pretpostavljam da je u pitanju neka vrsta urođenog impulsa.“

„Kakva neprijatna okolnost za sirotog, dragog Hauarda. Ako se tako ponaša prema svakom muškarcu kojeg vidi, on je sigurno vrlo često ponižen i nesrećan.“

„Sumnjam u to.“

„Kako to misliš?“

„Slutim da siroti, dragi Hauard smatra kako je dar za flertovanje njegove supruge izuzetno koristan.“ Tobajas je prišao poslužavniku i uzeo još jedan kolač. „Zapravo, ne bi me iznenadilo da se oženio njome upravo zbog tog talenta.“

„Stvarno, Tobajase.“